

Отже, антикризове управління фінансами полягає в організації фінансової роботи на підприємстві з урахуванням необхідності профілактики та нейтралізації фінансової кризи. При виборі методик оцінки імовірності банкрутства фінансовим аналітикам необхідно зважати на наявні проблеми та варто використовувати метод дискримінантного аналізу.

Необхідно своєчасно розпізнавати і забезпечувати прийняття управлінських рішень, які будуть обумовлювати зниження впливу негативних процесів на стан підприємства: можливо не для повного запобігання кризи, а хоча б часткової локалізації найбільш істотних його проявів. За допомогою інструментів діагностики можна заздалегідь, навіть до моменту прояву негативних тенденцій у діяльності підприємства, виявити моменти, які породжують подібні темпи роботи і вжити відповідних заходів щодо їх ліквідації або зниження ступеня негативних впливів. Позитивний ефект у системі антикризового управління від проведення діагностики з використанням ефективних фінансових інструментів досягається в тому випадку, якщо він носить комплексний характер.

Список використаних джерел

1. Джеджула В. В. Оцінювання ефективності антикризового управління підприємством за умов інноваційного розвитку / В. В. Джеджула, І. Ю. Єпіфанова, Н. О. Оранська // Інвестиції: практика та досвід. – 2017. – №11. – С. 10-14. – Режим доступу: http://www.investplan.com.ua/pdf/11_2017/4.pdf
2. Калюжна Ю. В. Ефективність бухгалтерського обліку в системі антикризового управління підприємством / Ю. В. Калюжна // Економіка: реалії часу. – 2015. – № 3. – С. 147-152. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/econrch_2015_3_23.
3. Турило А. М. Фінансовий менеджмент (кредитно-модульна система) : навчальний посібник / А. М. Турило, О. П. Гузенко. - Кривий Ріг: Видавничий центр КТУ, 2010. – 461 с. – Режим доступу: <https://sci.house/management-finansoviy-scibook/finansoviy-management-kreditno-modulna-sistema.html>
4. Янковець Т. М. Оцінка ефективності впровадження антикризових заходів на підприємстві / Т. М. Янковець, Ю. В. Чернюк [Електронний ресурс] – Режим доступу: https://er.knutd.edu.ua/bitstream/123456789/4860/1/20160527IAZ_P213-214.pdf

УДК 338.242

Могильчук Дмитро
*студент гр. Мен 34 спец. 073 «Менеджмент»,
Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки
Науковий керівник: Матвійчук І. О. к.е.н.,
старший викладач кафедри обліку і аудиту*

НАПРЯМИ ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ АМОРТИЗАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА

Раціональне використання основних засобів на підприємстві є одним із найважливіших чинників, що сприяють досягненню ефективності діяльності. Вивчення закономірностей нарахування амортизації та визначення показників, що характеризують стан основних засобів є одним із пріоритетних напрямів дослідження не лише у рамках підприємства, а й системи господарювання всієї держави.

Амортизаційна політика – це управління процесом відтворення основного капіталу, направлене на підвищення технічного рівня виробництва, запобігання надмірного зносу його активної частини, вдосконалення видової, технологічної і вікової структури основного капіталу, нарощування основного капіталу і обсягу випуску продукції, підвищення продуктивності праці і зниження собівартості продукції, максимізацію прибутку та активізацію інвестиційної діяльності підприємств [10]. До її основних завдань належить:

- визначення амортизації як витрат, що включаються в собівартість продукції, та як джерела нагромадження коштів для відтворення основних засобів;
- обґрунтування доцільності використання певного методу нарахування амортизації основних засобів;
- затвердження в наказі про облікову політику обраного методу нарахування амортизації;
- документальне оформлення операцій з основними засобами, зокрема з нарахування амортизації;
- формування системи первинних документів на основі здійснення господарських операцій з нарахування та розподілу амортизації;
- відображення записів господарських операцій в облікових реєстрах на підставі первинних документів [2, с. 70].

Розробці методичного інструментарію оцінки ефективності амортизаційної політики підприємства перешкоджає відсутність у науковій літературі розуміння сутності ефективної амортизаційної політики. Ефективна амортизаційна політика — це такий її тип, який, з одного боку, здатний забезпечити нормальне відтворення основних засобів відповідно до обраної стратегії діяльності, а з іншого — дозволить підприємству забезпечити довгострокові конкурентні переваги на ринку у майбутньому. Тоді неефективною слід вважати таку амортизаційну політику, яка не забезпечує фінансування процесів відтворення основних засобів у встановлених обсягах за рахунок амортизації, що призводить до зниження конкурентоспроможності продукції та самого підприємства. Оцінка амортизаційної політики підприємства зосереджена лише на діагностиці її внутрішніх аспектів, у той час як загострення конкуренції на регіональному, державному та світових ринках вимагає від підприємств врахування зовнішніх чинників, особливо чинників конкуренції [1, с. 46].

Відповідно до чинних законодавчих актів підприємства формують свою амортизаційну політику, яка складається із сукупності способів управління порядком нарахування й використання амортизаційних відрахувань. Ефективність амортизаційної політики залежить від того, наскільки точно визначено терміни експлуатації активів, що вводяться в дію, а також від вибору підприємством методу нарахування амортизації.

За побудови ефективної амортизаційної політики підприємства одним з основних показників, який має бути постійним об'єктом моніторингу, є термін окупності активів. Серед сукупності чинників, які впливають на окупність активів, варто насамперед виділити два: ціна продукції (робіт, послуг); обсяг збуту продукції (робіт, послуг).

При формуванні ефективної амортизаційної політики необхідно враховувати такі чинники, що впливають на обсяг амортизаційних відрахувань:

- незалежні від підприємства: встановлені державою норми амортизації; дозволені законодавством методи бухгалтерської амортизації; інфляція.
- залежні від підприємства: обсяг основних засобів, що підлягають амортизації; вибір методу амортизації та встановлення терміну амортизації; визначення терміну корисного використання об'єктів основних засобів.

Одними із найважливіших чинників є правильність вибору методу амортизації та вплив інфляції при розрахунку амортизаційних відрахувань. П(С)БО 7 «Основні засоби» передбачає застосування таких методів амортизації: прямолінійний; зменшення залишкової вартості; прискореного зношення залишкової вартості; кумулятивний; виробничий. Метод нарахування амортизації повинен бути визначений для кожного об'єкта основних засобів з урахуванням очікуваного способу отримання економічної вигоди від його використання. Правильне визначення строку корисного використання об'єкта основних засобів та застосування правильно обраного методу нарахування амортизації дозволяє отримати суму амортизаційних відрахувань, яка відповідає реальному зменшенню вартості основних засобів.

Наступним важливим елементом при розрахунку амортизації, який не залежить від підприємства і на який часто не звертають увагу є інфляція. Якщо підприємство при формуванні амортизаційної політики не враховує даного фактору, то в періоди інфляції воно не зможе зробити необхідну величину відрахувань для відновлення свого капіталу в майбутньому.

Важливим інструментом амортизаційної політики, вживаним з метою протидії знеціненню амортизаційних відрахувань при цінній лібералізації, є переоцінка об'єктів основного капіталу. Переоцінка основних засобів проводиться підприємством для приведення їх вартості, що фактично склалася в бухгалтерському обліку, до її реального ринкового рівня [3, с. 144].

Отже, наявність альтернативних методів нарахування амортизації, дозволених державою, дає підприємству право вибору. Прийняті рішення щодо наявних таких альтернатив закріплюються в амортизаційній політиці підприємства. Амортизаційна політика є частиною облікової політики підприємства. Цей процес є відображенням на мікрорівні підприємства обраної державою на макрорівні амортизаційної політики.

Ефективність амортизаційної політики залежить від правильності визначення термінів експлуатації окремих активів, а також від вибору підприємством методу нарахування амортизації відповідно до умов його функціонування. Амортизаційна політика підприємств повинна складатися із сукупності способів та методів управління процесами нарахування й використання амортизаційних відрахувань.

Правильний вибір підприємством амортизаційної політики є запорукою його ефективного функціонування, забезпечення конкурентних переваг, оптимального оподаткування і своєчасного відновлення основних засобів. Вибір проводиться з метою найбільш ефективно формувати джерела фінансування (відтворення) основних засобів, контролювати їх оновлення, сприяти підтримці обсягу та ефективності інвестицій підприємства.

Список використаних джерел

1. Кондратенко І. А. Теоретичні аспекти формування амортизаційної політики підприємства / І. А. Кондратенко, Д. М. Трачова // Молодий вчений. – 2017. – № 1.1 (41.1). – С. 45-48
2. Лищенко О. Г. Оптимізація амортизаційної політики підприємства / О. Г. Лищенко, В. В. Півненко // Сталий розвиток економіки. Всеукраїнський науково-виробничий журнал, м. Хмельницький. – 2015. – №4(29). – С. 70-75.
3. Малярова С. В. Удосконалення амортизаційної політики та оновлення основного капіталу підприємства / С. В. Малярова // Причорноморські економічні студії. – 2017. – Випуск 13-1. – С. 143-147.

УДК 657

Оласюк Богдан

*студент гр. ОА 61м спец. 071 «Облік і оподаткування»,
Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки
Науковий керівник: Букало Н. А. к.е.н.,
доцент кафедри обліку і аудиту*

АНАЛІЗ ОСОБЛИВОСТЕЙ РОЗРАХУНКІВ З ІНОЗЕМНИМИ КОНТРАГЕНТАМИ

Під час здійснення господарської діяльності, підприємство завжди намагається задовольнити свої комерційні інтереси та знайти нові шляхи нарощення прибутковості, що, в свою чергу, часто призводить до їх переорієнтації на зовнішні ринки. Економічна співпраця з іноземними контрагентами передбачає укладення договорів, відповідно до яких розрахунки між сторонами здійснюються у іноземній валюті (переважно вільноконвертованій).